

D ů v o d y:

Věc byla právoplatně rozhodnuta usnesením, jímž byl vyřízen odpor žalované do povolení prozatímného opatření v ten rozum, že opatření to bylo ponecháno v platnosti a žalované bylo zakázáno užívati ve svých insertech údajů »státně zkoušená značka« a »státně zkoušená«. O odporu bylo rozhodnuto na základě prohlášení žalující firmy a jednání se stranami, a bylo v důvodech příslušných usnesení uvedeno, proč údaje shora uvedené jest možno pokládati za klamavé a způsobilé, by zjednaly žalované přednost na úkor jiných soutěžitelů při soutěži. Není proto možno nejvyššímu soudu, by něco změnil na věci právoplatně rozhodnuté dříve než dovolací rekurs došel nejvyššího soudu. Dosáhla-li tudíž žalovaná firma odporem právoplatného rozhodnutí, nelze rozhodnouti o téže věci znova ještě na základě dovolacího rekursu.

Čís. 9141.

Jazyková otázka.

Bylo-li rozhodnutí prvního soudu napadeno odpůrcem jen z důvodů věcných, nikoliv však proto, že návrh měl býti odmítnut z důvodu čl. 4 (3) jaz. nař., nemůže se rekursní soud zabývatí podáním u prvního soudu po stránce jazykové a není oprávněn odmítnouti toto podání dodatně z úřadu pro jazykovou závadu.

(Rozh. ze dne 30. srpna 1929, R I 536/29.)

Soud první stolice povolil cizozemské firmě proti cizozemské firmě prozatímní opatření. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a odmítl návrh na povolení prozatímního opatření, podaný v řeči německé, ježto nejde o československé státní občany a uvedl ke konci důvodů: Jde zřejmě o strany, z nichž ani navrhovatelka ani odpůrkyně nejsou tuzemskými příslušníky, neboť jedná se o zahraniční firmy. Podle § 1 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 122 sb. z. a n. jest jazyk československý státním oficiálním jazykem republiky a podle čl. 7 smlouvy mezi čelnými mocnostmi spojenými a sdruženými a čl. republikou, podepsané v St. Germain-Laye ze dne 10. září 1919 bylo stanoveno, že zavedla-li by vláda československá nějaký oficiální jazyk, bude přes to poskytnuta příslušníkům československým jiného jazyka než českého přiměřená možnost, by před soudy používali svého jazyka jak ústně, tak i písemně. Zvláštní ustanovení § 2 jazykového zákona ze dne 29. února 1920, čís. 122 sb. z. a n., podávající výhody jazykové národnostním a jazykovým menšinám, týkají se podle citovaného jazykového zákona souhlasně s mírovou úmluvou St. Germainskou, jak shora uvedeno, pouze a jedině státních příslušníků československých, mluvících jazykem menšinovým, nikoli příslušníků států jiných. To jest také uvedeno zcela jasně v § 14 vládního nařízení ze dne 3. února 1926, čís. 17 sb. z. a n. Z toho plyne, že jazyková výhoda § 2 odst. 2 jazy-

kového zákona poskytnutá jest zamýšlena a dána toliko pro státní příslušníky československé a nemůže býti rozšiřována na příslušníky zahraniční, které jsou v tomto případě stranami, a z nichž ani jedna netvrdí, že by byla zdejší příslušníci jazykové a národnostní menšiny německé. Podání v jiné řeči než ve státní (oficiální) jest považovati za vůbec neučiněné, ježto se nehodí k úřednímu projednávání, a pokud první soud tak neučinil, musilo býti odmítnuto soudem rekursním z úřední povinnosti. Vzhledem k tomu nebylo třeba zabývati se věcnými vývody rekursními v rekursu odpůrkyně.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc rekursnímu soudu, by znovu rozhodl o rekursu, nehledě k důvodu, z něhož zrušil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

S rozhodnutím rekursního soudu bylo by lze souhlasiti, kdyby si odpůrce ohrožené strany byl stěžoval do toho, že podání učiněné ohroženou stranou v jiném než státním jazyku nebylo odmítnuto podle čl. 4 odst. (3) jaz. nař. Odpůrce navrhl sice v rekursu, by povolené prozatímné opatření bylo zrušeno jako nezákonné, ale z důvodů věcných, nikoli jazykových. Vyhověním návrhu na prozatímní opatření přiznal soud první stolice ohrožené straně právo užití jiného jazyka než státního. Do jeho usnesení mohl si odpůrce stěžovati u okresního soudu, pokud bylo tím dotčeno jeho hmotné právo, tudíž zajisté i z důvodu, že návrh ohrožené strany nebyl odmítnut podle čl. 4 odst. (3) jaz. nař. Neučinil-li tak, nemůže se rekursní soud zabývati po stránce jazykové podáním učiněným u soudu první stolice, nebyl oprávněn odmítnouti podání to dodatně z úřední povinnosti pro jazykovou závadu, a jest proto povinen vyřídití rekurs hledě jedině k důvodům, ze kterých rekurent odporuje usnesení soudu první stolice.

Čís. 9142.

Navrhla-li manželka v žalobě o rozvod manželství od stolu a lože placení prozatímního výživného na dobu, až bude o žalobě právoplatně rozhodnuto, jest přiznati prozatímní výživné již od podání návrhu, nikoliv teprve ode dne rozhodnutí soudu, jímž bylo návrhu vyhověno.

(Rozh. ze dne 30. srpna 1929, R I 641/29.)

V žalobě o rozvod manželství od stolu a lože, zadané na soudě dne 22. září 1928, navrhla manželka povolení prozatímního opatření placením výživného. Soud první stolice usnesením ze dne 25. února 1929 povolil navrhovatelce prozatímní opatření placením výživného 300 Kč měsíčně, počínajíc 1. březnem 1929. Do tohoto usnesení si stěžovala jen manželka a domáhala se v rekursu jednak zvýšení výživného, jednak jeho placení od podání návrhu. Rekursní soud rekursu